

El sant Pare Francesc i l'ideal de la Federació

Mn. Joan Costa

Rellegint els discursos del papa Francesc en el seu viatge a Brasil hom hi troba força elements que formen part d'allò nuclear de la Federació, del seu ADN. En voldria destacar un tret cabdal com és l'entusiasme, com a conseqüència d'un gran ideal. El beat Pere Tarrés veia la Federació com la resposta a un ideal, que suscita tal entusiasme que cal contagiar-lo als joves bo i tenint l'organització com a instrument.

Tot comentant l'idealisme dels membres de la Federació de Joves Cristians, J. Bogañà i Frederic Manent, constaten, en el llibre *La FJCC, Contribució a la seva història*, que «el que té de més original i més profund la F.J.C. és la seva pedagogia de l'ideal», la bellesa i l'atracció del qual suscitava entusiasme. La F.J.C. posava l'ideal ben alt, bell, seductor, capaç d'atreure l'entusiasme i la donació generosa dels millors. En el fulletó de propaganda, que en els primers temps es difonia a milers, la invitació a la joventut s'obria amb aquestes paraules: «Si ets jove d'ideal; si somnies una Pàtria noble, rica i forta, una Pàtria espill i enveja d'altres pobles; si vols que l'home no sigui un llop per a l'altre home, i que en el món regni la pau i la justícia social; si estimes la pura joia de l'esperit i vols el teu pit inflat per tot el que és dignitat humana i heroisme; si tens set d'infinít i vols sentir el goig de Déu i la seva plenitud, vine a la F.J.C. de Catalunya!»

Tot aquest ideal es trobava concretat en el Decàleg del fejecista, en el que se'ls demanava proclamar la concepció cristiana de la família i la dignificació de l'amor, estimar la seva professió o el seu ofici, així com la cultura, l'art i en general totes les nobles manifestacions de l'esperit; conèixer la història del seu país, preocupar-se dels problemes socials, i cercar la pau i el millorament social damunt la base de la germanor cristiana. El fejecista havia de ser un bon ciutadà i ser íntegrament catòlic en la vida privada i en la vida pública. Alhora havia de tenir esperit conqueridor, que amb el seu exemple i la seva paraula cordial, guanyés cada dia nous joves per a la F.J.C. i els seus ideals, i havia d'aspirar a conquerir tota la pàtria i tot el món per a Crist. Aquest era l'esperit del fejecista, guiat per un ideal que n'era el motor, la força irresistible que mena les voluntats, l'ideal de Déu! L'ideal del coneixement de Déu, de la possessió de Déu, de l'amor sublim a Déu. Calia donar vida a aquest ideal, suscitant l'entusiasme entre els joves i mobilitzant-los entorn d'una organització ben travada.

El beat Pere Tarrés comenta en una glossa (n. 29; Flama 53, 9.2.1932) «l'entusiasme és la qualitat essencialment indispensable en tota organització que aspiri a la conquesta de grans masses. Entre les obres de joventut es un factor ineludible.» De fet, tota persona quan es deixa endur per l'entusiasme el fruit del seu treball és més intens, més admirable, més digne. I comparant la vida d'un cristià a la d'un artista abusat d'entusiasme en el moment de la concepció de la seva obra, constata com hom hi «posa quelcom de la seva vida, de la seva mateixa ànima que fa que aquella obra visqui tant com l'ànima del seu autor». Així havia de ser la vida d'un jove de la Federació. «L'entusiasme –prosegueix en Tarrés– és vida, amor, audàcia, talent, és, en una paraula, potència creadora. És tota l'ànima que es manifesta abusada d'ideal sota el domini de la raó. És el pol oposat al derrotisme, és el preludi de la victòria; mercès a ell, l'ànima es manté incorruptible, es manté sana a punt de lluitar i vèncer contra els corcs de la inèrcia i de la covardia.» I demana als responsables de manera indispensable que «visquin aquest entusiasme penetrant, incisiu,

tumultuós i que sàpiguen portar-lo a tots fent-los sentir el calfred de l'emoció, enardint-los i omplint-los del seu mateix foc i arborament».

Aquesta és l'actitud i les propostes que hem escoltat durant l'estança del papa Francesc a Brasil. Enardint els joves, suscitant entusiasme i participant de l'entusiasme dels joves. Ell mateix, en rebre'ls el dia d'acollida a Rio de Janeiro els digué que «perquè la meva fe no sigui trista he vingut aquí per contagiar-me amb el vostre entusiasme». Un entusiasme que prové de posar a Crist al centre de la nostra existència, talment que tota la nostra vida faci referència a Crist, i per això els demanà “posar” fe, esperança i amor en tot el que viuen. Ara bé, només Crist, digué el Papa, ens ho pot donar. «Jesús ens porta a Déu, amb ell tota la nostra vida es transforma, es renova i nosaltres podem veure la realitat amb ulls nous, des del punt de vista de Jesús, amb els seus mateixos ulls. Per això avui us dic a cadascun de vosaltres “Posa a Crist” en la teva vida i trobaràs un amic del qui fiar-te sempre; “posa a Crist” i veuràs créixer les ales de l'esperança per recórrer amb alegria el camí del futur; “posa a Crist” i la teva vida estarà plena del seu amor, serà una vida fecunda. [...] “Posa a Crist” en la teva vida, posa la teva confiança en ell i no quedaràs defraudat! [...] Quan està Déu en el nostre cor habita la pau, la dolçor, la tendresa, l'entusiasme, la serenitat i l'alegria, que són fruits de l'Esperit Sant, llavors la nostra existència es transforma, la nostra manera de pensar i d'obrar es renova, es converteix en la manera de pensar i d'obrar de Jesús, de Déu. [...] “Posa a Crist” en la teva vida! En aquests dies, Ell t'espera: Escolta'l amb atenció i la seva presència entusiasmarà el teu cor».

I un cop Crist sigui el centre i l'arrel de la nostra vida, transformada per l'entusiasme d'aquest encontre d'amor, serem capaços d'esdevenir missatgers joiosos de l'amor diví per a tots els que ens acompanyen en el nostre caminar per aquest món i, alhora, elements transformadors de la nostra societat. A l'homilia de la missa de diumenge de la Jornada Mundial el sant Pare se centrà en una petició als joves: «aneu, sense por, a servir». Ell volia que el mandat de Crist —«aneu!»— ressonés en els cors dels qui l'escoltaven. «Ara —recorda el Papa— aquest anunci se us ha confiat també a vosaltres, perquè ressoni amb renovada força. L'Església necessita de vosaltres, de l'entusiasme, la creativitat i l'alegria que us caracteritza». I els demanà, amb una expressió ben col·loquial, en una altra de les homilies, adreçant-se als joves argentins presents a Brasil, que organitzessin embolic, garbuix, batibull, a fi i efecte de remoure els cors dels homes i transformar així el nostre món ferit i emmalaltit. «Us vull dir una cosa: què és el que espero com a conseqüència de la Jornada de la Joventut? Espero embolic. [...] Però vull embolic en les diòcesis, vull que se surti fora... Vull que l'Església surti al carrer».

Aquesta dimensió evangelitzadora de la vida d'un cristià, capaç d'influir i transformar la societat, és conseqüència de la fe que ha esdevingut vida, d'una fe íntegra, com exigia el decàleg fejocista, i que el Papa Francesc expressa d'una manera simpàtica, tot recordant que la fe no s'ha de liquar. «Per favor —pregà el Papa als joves—, no liqüeu la fe en Jesucrist! Hi ha liquat de taronja, hi ha liquat de poma, hi ha liquat de banana, però, per favor, no prengueu liquat de fe. La fe és sencera, no es liqua. És la fe en Jesús». I tot seguit concretà com s'ha de viure la fe no liquada: el nostre programa d'acció —assenyala el Pontífex— ha de ser les benaurances i el relat del capítol 25 de l'evangeli de Mateu.

Així ho van fer els joves de la Federació abans de la guerra civil i així ho hem de continuar fent els joves i grans del nostre temps.